

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ
ΕΚ ΤΟΥ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

[Ὁ ἐν Σμύρῃ γνωστός καὶ συμπαθὴς ποιητὴς κ. Ἀλέκος Φωτιάδης κατέχει ἐκλεκτὴν θέσιν

εἰς τὸν σύγχρονον Σμυρναϊκὸν Παρνασσόν, τὴν ὁποίαν τῷ παρεχώρησεν αὐτοδικαίως μία τελευταῖον ἐκδοθεῖσα ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἄνοικτὰ Μυστικά», τυχοῦσα εὐμενεστάτης ὑποδοχῆς παρὰ τοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων. Ζῶν καὶ διατριβὼν τὸ πλεῖστον εἰς τὰ ἐν Σεβδίκοι τῆς Σμύρνης κτήματά του, ἐρωτευμένος μὲ τὰ θέλητρα τῆς ἐξοχῆς καὶ τὰς συγκινήσεις τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, ἀποκρυσταλλώνει εἰς στίχους μελωδικούς καὶ ἁρμονικούς ὅλα τὰ ὠραῖα συναισθήματα καὶ τὰς βαθεῖας ἐντυπώσεις, ἃς τῷ ἐμπνέει ἡ γαλήνη τῆς μοναξιάς, καὶ ἡ μελέτη καὶ ἀγάπη τῆς φύσεως. Ἦδη, προαναγγέλλεται καὶ Β' τόμος τῶν «Ἄνοικτῶν Μυστικῶν» του. Ἔχει προσέτι φιλο-

πονησεὶ καὶ ἀνέκδοτον ἔμμετρον μετάφρασιν, εἰς δημώδη γλῶσσαν, τῆς «Ἰφιγενείας ἐν Αὐλίδι» τοῦ Εὐριπίδου.]

Χ Ο Ρ Ο Σ

(Στροφὴ)

ΣΑΝ ἦρθαν χορσοσάνδαλες οἱ ξακουσμένες Μοῦσες

Στὸ Πῆλιον ἁπάνω

Μὲ τις κιθάρες τίς χορσὲς ἀλαφροπεραιποῦσες,

Σὰν ποιὸ τραγοῦδι πλάτω

Ἀντήχησε στὰ πέλαγα καὶ σ' ἄντρα τῶν κυμάτων,

Στὸ γάμο τοῦ Πηλέως,

Ποῦσμιζε στὸ μουρμούρισμα τῶν μαῦρων τῶν ἐλάτων

Τὴν κόρη τοῦ Νηρέως;

Κι' ὁ Γανυμήδης τοῦ Διός, θέληγῆτρα ὀποῦχε μύρια,
 Μέσα ἀπὸ τοὺς κρατῆρας
 Κερνοῦσε νέκταρ τοὺς Θεοὺς μ' ὀλόχουσα ποτήρια,
 Μὲ τῆ φωνῇ τῆς λύρας.

Καὶ κάτω σὴν ἀκρογιαλιὰ πενήντα ἀχροντυμένες
 Ξεπρόβελναν σιτὸ γάμο
 Νεραΐδες λευκαστράγαλες, χορεύοντας πιασμένες
 Στὸν ἄλμυρό τὸν ἄμμο !

(Ἀντιστροφῇ)

Φτάξαν κ' οἱ Κένταυροι γὰ πιοῦν κρασί μὲ τὸ πιθάρι,
 Ἄλογοποδαράτοι.

Κι' ὄλοι μαζὶ τραγούδαγαν, κρατιῶντας γιὰ κοντάρι
 Στὸ χέρι μιὰν ἐλάτη.

Καὶ λέγαν τέτοιο ἔνα σκοπὸ χλωροστεφανωμένοι,
 «Χαρὰ σὲ σένα, κόρη,

Καὶ τρισηχὰ γέννα τ' ἀφροῦ, τί ἀπ' τὰ σὲ θὰ γένη
 Ἀντριωμένο ἀγῶρι,

Ποῦ μιὰν ἡμέρα θενὰρθῆ μὲ τὰ στρατεύματά του
 Στὸ ξακουσμένο κάστρο

Τῆς Τροίας, καὶ θενὰ ~~καθῆ~~ ντυμένο σι' ἄσματά του
 Ἀστραφτερὸ σὰν ἄστρο.

[Σμύρνη]

ΑΛΕΚΟΣ Δ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ΥΠΑΡΧΕΙ πάντοτε κάποια μυστικὴ συγγένεια μὲ τὸ ὦραϊον.
 Μία καλὴ πράξις εἶνε πάντοτε ὦραϊα.

Ἡ εὐτυχία ἔχει τὰς ἀνησυχίας τῆς, ὅπως καὶ ἡ δυστυχία ἔχει
 τὰς ἐλπίδας τῆς.

Ἡ ἐργασία μᾶς ἀπαλλάττει ἀπὸ τρία μεγάλα κακά: τὴν πλήξιν,
 τὰ ἐλαττώματα καὶ τὴν ἀνάγκην.